SENTINELA

ANUL IV, Nr. 15
11 Aprilie 1943

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

După cum glăsueşte Ordinul de Zi Nr. 39 semnat de Mareşalul României, trupele noastre au înscris o nouă pagină de glorie care se adaugă luminos în cartea de aur a eroismului românesc. Debarcarea dela Novorosisk, încercată la începutul lunei Februarie şi executată cu forţe numeroase şi bogat material de război, dovedeşte câtă nădejde puneau bolşevicii pe reuşita acestei lupte. Cu atât mai strălucită apare vitejia bravilor ostaşi din compania Căpitanului Dabija, care au reuşit să distrugă complet trupele inamice debarcate, după patru zile şi patru nopţi de crâncene lupte date cu hoardele blestemate. Astăzi la ţărm oricine poate să vadă numeroasele tancuri şi maşini sovietice sfărâmate, înfăţişând icoana adânc grăitoare a înfrângerii dela Novorosisk.

„SENTINELA"

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

RECRUȚII

Niciodată nu am văzut noi atâta avânt, atâta insuflețire la recruții noștri, ca anul acesta, când au intrat în cazărmi. Faptul se explică de altfel prin starea de războiu și de grelele împrejurări în care se află țara noastră.

Fiecare recrut are pe cineva, dintre cei apropiați lui, care a luptat în acest crâncen războiu pentru Cruce și glie.

Voioșiei acestor recruți, cari mergeau cântând și chiuind la marea datorie, publicul Capitalei, — asemenea cetățenilor de pe tot întinsul țării, — a răspuns cu un entuziasm care a mărit și mai mult insuflețirea tinerilor noștri ostași.

S'a dovedit în felul acesta toată încrederea pe care nația o are în armata țării, — în Patria cea scumpă, căreia această nație îi dă tot ce are mai bun, mai scump, mai generos și mai războinic: — tineretul ei!

Armata este scutul țării; Armata este zidul de apărare împotriva vrăjmașilor, — este singurul temeiu și cel mai tare mijloc spre înfăptuirea și păstrarea unității naționale, — a ființei naționale, — a ființei neamului românesc.

Pentru aceasta, cu toții avem un cult deosebit pentru armata țării.

Cu zâmbetul pe buze și cu încrederea nestrămutată că merg spre cea mai sfântă datorie, recruții dovedesc de pe acum că sunt adevărați ostași, gata să intre în vălmășagul luptelor, spre a cruța patria de orice amenințare, de orice primejdie.

Ne mândrim nespus de mult cu acești feciori ai noștri, cari au o aleasă conștiință a datoriei, izvorîtă din cel mai cald patriotism. Privindu-i, ne gândim la vorbele poetului:

...Au fost eroi, și-or să mai fie...
„Să frângă pe dușmanii răi
„Din coapsa Daciei și a Romei
„In veci s'or naște pui de lei" !...

VITEJII DELA NOVOROSISK

Din episoadele războinice de anul trecut ne aducem aminte prea bine de ultima debarcare britanică la Dieppe, pe coasta franceză. Ca întotdeauna, ostașii germani s'au arătat neînfrânți, iar pățania englezilor a rămas de pomină în istoria acestui războiu.

Se pare că bolșevicii n'au tras niciun învățământ din această întâmplare și au crezut că ceeace n'au putut să facă englezii, vor fi în stare să înfăptuiască ei.

Astfel, la începutul lunei Februarie din acest an au pus la cale o mare debarcare în regiunea Novorosisk, în punctul dela Iasnaja-Ozereica.

La drept vorbind, planul nu era lipsit de temeiu și dacă reușea, ar fi pus într'o grea situație trupele germano-române ce luptă cu atâta eroism la capul de pod din Cuban.

Numai că toate aceste intenții bolșevice au fost pe deantregul răsturnate de românașii noștri, cari stau de veghe pe coasta Mării Negre. De mult așteptau ei apariția vaselor sovietice și când s'a dat alarma, focul s'a deslănțuit năpraznic, scufundând o parte din navele atacatoare chiar înainte de a atinge țărmul.

Dar debarcarea fusese pornită în stil mare, cu belșug de oameni și armament greu.

Fără a ține seamă de pierderi, inamicul năzuia să pue piciorul pe uscat cu orice preț. Dar în cele din urmă el fu înfrânt.

Despre această luptă s'a vorbit prea puțin până acum. Deabea zilele trecute, după ce am citit ordinul de zi al Mareșalului, prin care se răsplătea eroismul companiei căpitan Dabija, am aflat tot adevărul, înțelegând că debarcarea dela Novorosisk nu stă mai prejos decât cea dela Dieppe.

Patru zile și patru nopți au ținut piept ostașii și frații noștri contra hoardelor mongole venite pe apă și cu toată superioritatea numerică, ei nu s'au clintit din loc, dovedind că sunt aceiași viteji nebiruiți dela Odesa, Sevastopol, Kerci și atâtea alte localități cu aprige încleștări de pe frontul antibolșevic.

Patru zile și mai ales patru nopți a fost o deslănțuire viforoasă de adevărat apocalips. In frig și viscol, pe valurile întunecate ale mării, ființele iadului izvorau mereu, iar ostașii Crucii lui Hristos, fără a-și pierde un moment sângele rece, nimiceau metodic navele blestemate, înțesate cu oameni și mașini, repezindu-se în luptă corp la corp împotriva acelora care isbuteau să ajungă pe plajă.

Iată, la lumina reflectoarelor se văd tancuri ce dibue cu boturile de fier nisipul coastei. Tunurile noastre lovesc în țintă și din fiecare dihanie de oțel se aud explozii, iar flacările și fumul gros se ridică până la cer. In zadar aleargă bolșevicii ca niște strigoi înspăimântați, căci mitralierele mânuite cu iscusință de bravii noștri flăcăi seceră valurile de păgâni.

Și de astă dată, ca și în atâtea alte lupte din stepele rusești, soldații români și-au făcut pe deplin datoria, dovedind că știu să lupte și să se jertfească pentru Cruce și civilizație. Fotografiile luate la fața locului, precum și marele număr de morți și prizonieri bolșevici, arată, fără putință de desmințire, ce întindere a avut debarcarea dela Iasnaja-Ozereica. Apele de lângă țărm sunt pline de vase scufundate și tancuri distruse.

A fost o luptă grea, într'unul din cele mai importante puncte ale frontului, în care Românii și-au îndeplinit în mod strălucit misiunea lor. Ei și-au dat perfect seama ce ar fi însemnat reușita debarcării pentru spatele diviziilor germano-române. De aceea au luptat pe viață și pe moarte, reușind să stăvilească puhoiul hoardelor asiatice.

Făcând de strajă pe coasta de răsărit a Mării Negre, soldații români au dovedit încăodată că sunt aceleași sentinele neadormite la poarta Europei, luptând pentru apărarea Patriei și triumful popoarelor de ordine.

Faptele de arme dela Novorosisk, împreună cu fotografiile de pe teren, se adaugă cu cinste la comoara de documente pe temeiul căreia se va ridica, după victoria definitivă, clădirea măreață a României de mâine.

I. VALERIAN

PĂMÂNT ...

Pământul e-al nostru, pământul ni-l vrem —
Când bate în suflete vântul,
In noi, toate hotarele gem:
Ne chiamă la luptă pământul.

In hora furtunii ne chiamă destinul,
Când flamurile freamătă'n zare,
Se'ntunecă'n calea noastră destinul
Și glia ne strigă mai tare.

Răsună văzduhul și tunurile bat
Dincolo de granița ruptă
Și geme pământul însângerat:
La luptă, la luptă, la luptă!...

Tresaltă Romanii, se bucură Dacii —
Străbunii din fund de morminte,
Aleargă'ngroziți peste leșuri — rapacii —
Inainte, mereu înainte!

Pământul e-al nostru, nu-i nimeni mișel
Când granița Țării e ruptă,
Pornim toți la luptă, murim pentru el —
Ne chiamă pământul la luptă!...

GH. NEGURIȚĂ

ȘOVĂIELILE BOLȘEVICE TRĂDEAZĂ APROPIATA ÎNFRÂNGERE

Ofensiva bolșevică, începută atât de spectaculos în iarna aceasta, s'a împotmolit odată cu sosirea primăverii și cu pornirea contraofensivei germane. Incăodată, strategia germană s'a arătat de o superioară eficacitate. Rezistând metodic, cruțându-și oamenii, dar decimând zi de zi forțele muscălești, germanii au ținut piept puhoiului revărsat peste stepe, până în ceasul hotărît pentru noul atac.

Năvala cotropitoare a semințiilor asiatice a fost atât de vremelnică, încât speranțele care încolțiseră în sufletele sovieticilor s'au vânturat ca zăpezile câmpiilor, făcând loc, din nou, cumplitelor desnădejdi...

In raport cu situația din primăvara anului 1942, bilanțul ofensivei sovietice din anul acesta se găsește în mare deficit. Față de ce cucerisem atunci, astăzi stăpânim în plus, Crimeea, peninsula Taman, ținutul Cubanului, mari teritorii din regiunea nordică, Harcovul și capul de pod dela Cuban, unde rezistența luptătorilor români este de neclintit. Apoi, anul trecut, pe vremea asta, bolșevicii mai erau încă în plină ofensivă!...

Acum, însă, împotmoliți dintr'odată, desnădejdile le-au ciuntit orice avânt; și sleirea aceasta a forțelor se evidențiază în șovăelile atacurilor, în desorganizarea trupelor purtate și hărțuite dintr'un sector într'altul, dar mai ales în dezertările care în ultimul timp s'au înmulțit...

Reiese clar, deci, că bolșevicii sunt din cale-afară de obosiți, de storși de vlagă; putința unei victorii a fost ca o „Fata Morgana". Și, oricât s'ar strădui aliații sovietelor să amăgească nădejdile și credința naivilor, cu „al doilea front" în Tunisia, războiul acesta se decide în Răsărit, și cei dintâi care știu lucrul acesta, sunt bolșevicii!...

După cum anunță Moscova, toți tinerii între 15 și 16 ani vor fi încorporați în unitățile sovietice. Se încearcă astfel o refacere a forțelor sdrobite în ofensiva de iarnă și în care bolșevicii au pierdut peste șase sute de mii de oameni. Această măsură disperată coincide și cu dezertările soldaților roșii.

Pedepsele cele mai aspre, anunțate pentru cei care se sustrag dela obligațiile recrutării, s'au dovedit zadarnice; tinerii fug îngroziți de regimul de teroare al conducătorilor sovietici și cer ocrotirea în rândurile armatelor noastre.

Tinerilor care se ascund de teama de a nu fi încorporați și aruncați apoi în trupele de sacrificiu, nu li se mai acordă cartele de alimente, iar familiile lor primesc numai un sfert din rația cuvenită.

După dezastrul suferit în ultimele două luni, sovieticii încearcă astfel, strângând copiii și pornind, prin agenți speciali, o mare vânătoare împotriva lor, să oprească înaintarea forțelor germano-române, care câștigă, din zi în zi, tot mai mult teren pe întregul front de luptă.

Inălțătoarea serbare ostășească dela Cazarma „CUZA" din Capitală

In ziua de 2 Aprilie a avut loc în Capitală, la Cazarma „Cuza", o pioasă solemnitate ostășească, cu prilejul împărțirii de unelte agricole și vite — de către Regimentul de Dorobanți de Gardă „Mihai Viteazul", văduvelor și invalizilor de războiu din această unitate.

La această solemnitate a luat parte și d-l profesor M. Antonescu, vicepreședintele Consiliului de Miniștri, d. general Șova N., ministrul subsecretar de Stat al Marinei și numeroși ofițeri.

Cu acest prilej, d. prof. Mihai Antonescu, vicepreședintele Consiliului de Miniștri, a ținut următoarea cuvântare:

„Fapta de recunoștință pe care Regimentul de Gardă Regală „Mihai Viteazul" o inchină bravilor războiului nostru este urmarea credincioasă a unei tradiții voevodale și regești.

După bătălii, voevozii noștri donau catapetesme de credință, biserici și mânăstiri, temelii de veac pentru țară.

Iar pe pământul biruinței așezau sau ajutau eroii, pentru ca din stăpânirea pământului și uneltele dăruite să rodească glia apărată cu sânge.

Aceeași tradiție au urmat-o și Regii noștri.

De aceea după războiul Unirii Românești, Regele Ferdinand a fost cel dintâi care a dat pământuri și daruri, în semn de recunoștință pentru eroii Neamului.

Totdeauna cultul eroilor a fost nu numai cult de morți sau de inchinare Domnului Ocrotitor, dar cult de vieață pentru sprijinirea bravilor și a celor rămași in urma lor.

Azi, Domnule Comandant, in acest Regiment care unește prin numele său tradiția voevozilor și tradiția regească, pentrucă el poartă numele celui mai mare Voevod al Neamului nostru, dar și al dragului nostru Rege, dv. faceți ca datina voevodală și datina regească să se împreune în faptă de recunoștință față de bravii lui de ieri.

Domnul Prof. Mihai Antonescu a arătat apoi că, deși vine in acest Regiment cu mândria că este Regimentul său, totuși nu credea potrivit să fie de față la înmânarea unor daruri pentru invalizi, orfani și văduve, la care a contribuit și domnia-sa.

Dacă am venit totuși aci, este pentrucă am ținut ca în numele Mareșalului Antonescu și al Guvernului Țării să mărturisesc eroilor Regimentului 6 de Gardă „Mihai Viteazul" și prin aceasta tuturor bravilor războiului nostru, recunoștință pentru fapta lor vitejească și grija pentru viitorul lor, pe care să-l aștepte cu încredere.

Luptăm ca să facem din crezul de dreptate al Neamului o faptă de demnitate națională, dar și o faptă de datorie și răspundere a fiecăruia dintre Români.

Cinstind eroii și împărțind uneltele rodului, noi înțelegem să cinstim fapta de jertfă pentru țară, prin munca pentru țară.

Guvernarea Mareșalului Antonescu nu este numai o guvernare desrobitoare de pământ, dar ea este și trebue să fie și o guvernare de desrobire morală.

De aceea fapta e recompensă națională care se va îndrepta către toți ostașii Neamului și urmașii lor, va fi o faptă națională care va urmări nu o recunoștință goală, răsunată în răscruce de șosele, ci o faptă națională care să zidească Neamul prin muncă.

Invalizilor care nu pot munci, acelor desigur le vom da grija de totdeauna a Statului.

Iar celor care pot munci, le vom înlesni o muncă demnă și rosturi de viață apărate de Stat.

In această împărțire de pluguri, de grape și de unelte de muncă, să vedeți toți semnul sub care trebue să îndreptăm țărănimea noastră și întreaga economie a Statului.

Formarea unui inventar agricol național, distribuirea acestui inventar agricol țăranilor și în primul rând eroilor de războiu, întemeierea unei industrii agrare și folosirea în această industrie a țăranilor eroi și a tuturor muncitorilor bravi, iată reforma agrară și industrială pe care o vom face, unind această înzestrare a Țării cu recompensele naționale care se cuvin eroilor războiului nostru.

Țăranul nostru nu poate să producă mult pentrucă nu are unelte.

Oricât pământ i-am da, dacă nu-i dăm unelte de muncă, inventar viu pentru hrană și rod, împărțirea pământului însăși nu este folositoare și o nouă împărțire de pământuri, departe de a fi o răsplată națională, ar împovăra și mai mult Neamul, îngreuind producția Țării.

Dacă însă dăruim aceste unelte țăranului și eroului nostru din războiu, aceasta face cât indoitul pământului și îmbogățindu-l pe țăran, îmbogățim în același timp economia țării prin îndoirea producției.

De aceea fapta de astăzi este pas credincios de recunoștință și semn de datorie al reconstrucției materiale și morale pe care o vom face mâine prin eroii războiului nostru.

Toți bravii războiului nostru și urmașii lor trebue să vadă în împărțirea uneltelor pe care o facem astăzi, nu numai recunoștința pe care Țara în frunte cu Regele nostru și cu Mareșalui Desrobitor le-o poartă, dar și crezul de dreptate pe care îl vom duce până la capăt, ajutând pe toți ca să poată munci, pentrucă numai astfel vom putea așeza Neamul pe temelii sănătoase și rodnice.

Toți trebue să aibă încredere și răbdare.

Nu putem incepe această faptă de dreptate, decât îndreptând-o față de toți, oricare ar fi ei.

Toți trebue să știe că fapta de astăzi este împlinirea cuvântului dat, care il așteaptă pe fiecare dintre acei care și-au făcut datoria și care sunt gata să slujească crezul pentru care au căzut eroii noștri, muncind pământul jertfei lor".

D. prof. Mihai Antonescu a anunțat apoi încă un dar pe care il face Regimentului, pentru a continua distribuirea de unelte agricole tuturor eroilor Regimentului și a încheiat spunând:

„Cu credință în Dumnezeul strămoșilor noștri, în pământul și datinele pe care le slujim, să urmăm neșovăelnic poruncile acestui pământ.

Trăiască Regele Mihai I.

Trăiască Mareșalul Desrobitor și Armata noastră.

Trăiască bravii Sfântului nostru războiu și urmașii lor".

A urmat apoi înmânarea decorațiilor ostașilor meritoși și împărțirea darurilor: 8 vaci cu lapte, 40 de pluguri, 25 grape, 10 prășitoare, 11 rânduri de scule și numeroase daruri în bani invalizilor de războiu și văduvelor din unitate ce au 4—5 copii. In numele invalizilor și văduvelor de războiu care au primit daruri, a rostit câteva emoționante cuvinte invalidul Onesa Nicolae: *„Vă asigurăm a spus eroul luptător adresându-se d-lui Vicepreședinte al Consiliului și domnilor ofițeri — așa cum am știut să ne luptăm și să dăruim părți din corpul nostru, iar mulți viața pentru țară, — tot cu acelaș suflet vom munci și de aci înainte și vom căuta să nu fim o povară pentru Patrie. Sufletul ne este așa de mare ca și acum doi ani. Dorim ca victoria pentru care ne-am luptat să vie cât mai curând și să fie o izbândă a Neamului românesc".*

Ordin de zi Nr. 39

din 30 Martie 1943

Compania căpitan Nicolae Dabija s'a distins în mod cu totul deosebit la inceputul lunei Februarie 1943, cu prilejul debarcarilor inamice în regiunea Noworosisk.

Datorită conducerii hotărîtă a căpitanului Nicolae Dabija și a ostașilor săi, compania, deși încercuită, a rezistat 4 zile și 4 nopți atacurilor inamice cu forțe mult superioare și cu numeroase care de luptă.

Sosind apoi alte forțe în ajutor, compania trece la contraatac și reușește să distrugă complet toate trupele inamice debarcate și să svârle în Mare resturile.

Pentru strălucitele fapte de arme săvârșite, compania căpitanului Dabija Nicolae se citează prin ordin de zi pe întreaga armată.

(ss) ION ANTONESCU
Mareșal al României
și
Conducătorul Statului

Cum a fost lichidată debarcarea sovietică de lângă Novorosisk

In cursul nopții de 3 Februarie, rușii, după crâncene lupte, reușesc să debarce in fața satului Jusnaja-Ozereika, lângă Novorosisk. Sublocotenentul Cojan cu un pluton și căpitanul Dabija cu restul companiei, cu toate că sunt în minoritate de forțe, reușesc să-i strângă într'un clește ucigător...

Focul dintre noi și rușii debarcați nu încetază o clipă. Un miros de praf de pușcă și de sânge proaspăt ne înțeapă nările.

Ziua aruncă o nuanță de lumină in fețele incordate de lupta unei nopți. Certitudinea câmpului de vedere impune un ritm mai vioi focului nostru ce crește în jurul bolșevicilor.

Carele rusești înaintează pipăind terenul inspre sat. Infanteria bolșevică, care vine în urma lor, a început să-și îngâne focul cu al nostru. Artileria de coastă germană trage mereu. Sublocotenentul Cojan le comunică linia ocupată de noi dealungul pârâului. Vedem deslușit toate tancurile. Namilele de oțel par, pe fondul alb al zăpezii, un cârd de elefanți ce se urnesc greoi.

Cu toată greutatea, luptăm în două părți: cu rușii de peste pârâu și cu cei din larg.

Aproape de amiază, o șalupă motorizată se apropie în fața noastră, spre țărm. O concentrare cu tunurile antiaeriene „Schneider" și, din vasul incendiat, bolșevicii se aruncă, cu disperare, în mormântul de ghiață al valurilor.

Ziua întreagă s'a scurs intr'un schimb intens de focuri. Seara de 4 Februarie ne-a surprins fără nicio schimbare. Incă o noapte pe care o petrecem încleștați cu inamicul.

Nesiguranța viitorului se topește într'o vigilență incordată. Spre miezul nopții, un val de bombardiere rusești ne ciocănesc intens. Explozia bombelor răbufnește și in stânga și în dreapta. Avioanele „Rata" aruncă o ploae de trasoare luminoase. Din când în când, proiectorul fixează neiertător câte o pasăre de metal.

La un moment dat, „Schneiderul" nostru lovește în plin un avion, ce se prăbușește ca un bolid luminos în noapte, continuând să ardă pe pământ.

In lumina lui se văd câteva case din marginea satului și două tancuri lucitoare de oțel. Apoi se face liniște.

Tăcerea este chinuitoare. Cu toții ne mirăm de ce nu atacă inamicul.

Spre miezul nopții rușii încep să ne bată cu un foc viu. Tunurile de pe care și mitralierele nu mai contenesc. Infanteria insoțitoare de tancuri a rușilor a ajuns până la pârâu. Acum stăm față în față. Dinspre sat, în sectorul căpitanului Dabija, se aude din nou un foc intens de grenade. Suntem din ce în ce mai ingrijorați. Frigul de după miezul

(Urmează în pagina 4)

Un post de apărare antiaeriană pe front

Cum a fost lichidată debarcarea sovietică de lângă Novorosisk

(urmare din pag. 3)

nopții se lasă mai aspru, cozile vântului ne sfichiuesc dureros. Ni s'a comunicat că vin ajutoare.

Dacă ar sosi la timp. Nu mult după aceasta, ordinul căpitanului Dabija ne trimite să contra-atacăm pe plajă.

Jumătate dintre cei ce luptăm pe malul pârâului ne avântăm în noapte, în frunte cu sublocotenentul Cojan. Intunericul este -orbitor, dar cunoaștem fiecare cută și fiecare amănunt al terenului.

Bolovănișul acoperit de ghiață din albia pârâului nu este o piedecă.

Inaintăm ca niște umbre invizibile. Din când în când simțim răsuflarea caldă a unui camarad. Rușii nu ne-au descoperit. Câte un glonte rătăcit și singuratec țiuește pe lângă urechi. Unul dintre noi alunecă. Căderea lui face sgomot ușor. Rușii au auzit și deslănțue asupra noastră focul unei puști mitraliere.

Am scăpat neatinși. Intr'un salt inaripat ne-am aruncat în primele gropi din teren. Rușii trag mereu spre noi. Inaintarea a devenit anevoioasă. Trecem ca o vijelie peste pârâu, pe urmele sublocotenentului, care se ține mereu în frunte.

Ultimul salt, și disprețuind perdeaua de gloanțe, aruncăm grenadele, apoi năvălim peste rușii din șanțuri. Baionetele noastre frământă trupurile inamicului. Un moment de zăpăceală în rândurile dușmane. Fără să ne oprim o clipă, punem stăpânire pe poziție.

Când inamicul a început să-și revie era prea târziu. Nimeni nu ne mai poate scoate de aici. Suntem abia 15 oameni și am capturat vreo 50 de ciolovecі.

Rușii însă nu se lasă. Intunericul îi stânjenește. Se trag în toate părțile. Urlete, vaete, aproape că nu mai știi unde sunt ai noștri și unde sunt ei.

Sublocotenentul Cojan trimite după cei rămași dincolo de pârâu. La un moment dat, într'o străfulgerare, se zărește la vreo 5 pași de noi figura hidoasă a unui rusneac, care tocmai schița gestul de aruncare a grenadei. Instantaneu, sergentul Topa l-a pocnit în piept cu o grenadă germană, căreia nu a mai avut timp să-i tragă sfoara. Incurcat, rusul vrea să se retragă, dar este prea târziu și glonțul trimis de caporalul Boroiu îl țintuește pentru totdeauna.

Observator pe front

In luptă cu tancurile

Undeva, la orizont, a început să se crape de ziuă. Ne organizăm la repezeală în teren. Nu mai suntem obosiți, nu ne mai este frig și nu ne mai este nici foame. Rușii încep să cadă în masă. Numărul prizonierilor crește mereu. Nu le mai ținem socoteală. Doar îi dezarmăm și-i trimitem în urmă, sub pază.

In fierbinteala luptei și în semiobscuritatea ce ne înconjoară încă, deodată ne trezim cu o namilă de oțel ce se oprește la 30 de pași în fața noastră. Trage furios cu toate armele. Fără nicio comandă executăm o concentrare de grenade și tancul începe să ardă.

Vântul ce suflă puternic îmbracă toată cutia de oțel în limbi de foc. Servanții ies pe jumătate fripți. Rezervorul de benzină ia foc. O explozie și o bubuitură puternică se înalță într'o pară uriașă spre cer — și totul este mistuit de flăcări. Cadavrele rușilor din jurul tancului se fac scrum. In atmosferă plutește un miros înecăcios de ars.

In buimăceala generală avem o clipă de răgaz. Ne strângem rândurile. Dar nu ne putem lăsa pe tânjală, hora nu s'a isprăvit... Tancul nu mai arde.

Sublocotenentul Cojan se apropie precaut de el și cât ai bate din palme îl ia în stăpânire. Mitraliera tancului începe să prindă glas puternic, însă de astă dată mânuită de mâna românească a sublocotenentului. Pare că trage mai bine.

Servanții din al doilea tanc rusesc, care se află mai în urmă cu 40 de metri, nu mai înțeleg nimic. Noi profităm de zăpăceala lor și atacăm cu grenade. Ne-a mers ușor... și iată-ne stăpâni peste două tancuri și alți 18 prizonieri, pe care i-am scos dintr'o casă de alături.

Toată ziua am stat încleștați cu rușii. S'au mai repezit două tancuri spre noi, însă le-am pus pe fugă. Din partea aceasta nu ne mai atacă nimeni. Toată atenția ni s'a întors spre larg.

Inserarea ne-a prins sgribuliți și uzi, pentrucă toată după masa plouase.

Intr'un târziu, sublocotenentul Cojan ne spune că azi, în 5 Februarie, împlinește 26 de ani. Sergentul Topa îi oferă darul nostru: o țigară și o pilulă de zaharină...

In noaptea ce ne înconjoară, fulgii de zăpadă parcă țes în jurul umerilor tânărului sublocot pelerina albă de cavaler al ordinului „Mihai Viteazul".

Noaptea a trecut în liniște. In zorii zilei de 6 Februarie, vuetul luptei a început din nou. Tancurile inamice sunt din ce în ce mai puține. Ultimul care se apropie de noi este incendiat.

Sgomotul luptei crește dinspre sat și dinspre pădure. Oboseala ne roade. In fețele trase și încordate, urmele adânci ale efortului se văd deslușit. Incăierarea luptei crește mereu dinspre sat. Rafalele și vijeliile sunt mai sprintene și mai dese. Ne vin ajutoare!...

Sublocotenentul Cojan încearcă să se infiltreze într'acolo, împreună cu sergentul Alecu. Merge greu. Focul inamicului este încă intens și ne constrânge să ne cramponăm la teren. Avem răniți. Soldatul Săracu moare în luptă, la grenadă. Inamicul este din ce în ce mai încleștat. Toată ziua s'a vărsat un foc necruțător. Noaptea a trecut tot încordată, însă fără teamă, pentrucă focurile noastre dinspre sat și pădure erau din ce în ce mai vii.

Rezistența inamicului slăbește considerabil în dimineața următoare, 7 Februarie... Bolșevicii sunt sleiți: cadența focului susținut de ei de-abia mai pâlpâie.

In timp ce în ultimul nostru avânt curățim plaja și numărăm prizonierii, depe coasta dealului și dinspre sat, căpitanul Dabija, căpitanul Scurtu, în fruntea companiilor și un ploton german de vânători ne întâmpină în urale nesfârșite.

Satul Jusnaja-Ozereika, de lângă Novorossisk, se poate numi Dieppe-ul Mării Negre. Cu sprijinul flotei roșii, venisera să debarce — la Jusnaja-Ozereika — două brigăzi de care blindate cu două batalioane de infanterie sovietică, aduse în trei valuri consecutive. Eroica încordare a ostașilor români, secundați de artileria de coastă germană, au făcut din această debarcare un cimitir rusesc.

Dea-lungul țărmului — peste tot — urmele dramaticei înfrângeri: tancuri, mitraliere, puști, mașini, camioane, cadavre, pete de sânge și urme de foc.

Pe marginea țărmului, vase incendiate, șalupe arse, cadavre aruncate de mare și fixate în carapacea de ghiață, linsă mereu de valurile ce se isbesc de mal.

Au fost scufundate 19 vase de război, 4 vase speciale de debarcare și două șalupe. Rușii au pierdut 800 de morți și 400 de prizonieri. In total au fost distruse și scufundate 31 de tancuri.

S.

Trece tunul pe pod viu

Infanteriștii s'au constituit în piloni vremelnici

Pe Cuban se dădeau de câtva timp lupte înverșunate. Bolșevicii aruncaseră aci enorme mase de carne pentru a frânge rezistența ostașilor noștri. Nu fusese cruțat nimic pentru a sdrobi capul de pod, pe care infanteriștii noștri îl țineau cu încleștare, dincolo de Cuban: tancuri, avioane, cavalerie, etc., într'o sforțare de ultimă oră, se aruncau valuri, valuri către gurile noastre de foc.

Dar fiecare atac sovietic nu face decât să îngroașe și mai mult mormanele de cai, oameni și fier, care se îngrămădeau într'o dezordine haotică în fața poziției noastre. Bolșevicii puneau atâta preț pe sfărâmarea acestui cap de pod, încât câțiva prizonieri, ce-ți inspirau adevărata milă, mărturiseau că nu li s'a dat mâncare de trei zile, spunându-li-se că nu vor mânca decât atunci când... „vor bea apă din Cuban''.

Cu fețele crispate de foame și mizerie, cu puterile sleite ne mărturiseau că s'au predat ne mai putând îndura asprimea și tratamentul la care erau supuși de către comandanții lor...

Mulțimea atacurilor inamice nu înspăimânta însă pe vrednicii noștri ostași, care nu numai că apărau cu strășnicie poziția, dar, acolo unde era cazul, ei dădeau și atacuri viguroase care reușeau să scoată pe inamic din poziție, consolidând astfel și mai mult capul de pod pentru cucerirea căruia au jertfit bolșevicii atâția oameni și atâta material!...

Intr'una din zilele trecute, pe o vreme de moină și desgheț, trupele noastre au dat un puternic contraatac în sectorul mijlociu al capului de pod. Intre poziția noastră și poziția bolșevicilor era o ușoară vâlcea, pe fundul căreea șerpuia molatec brațul unui râu. Firul de apă, — prin adâncimea și lățimea lui, — părea mai degrabă o baltă mult prelungită decât un râu.

Ajunși aci, infanteriștii noștri nu au șezut mult pe gânduri; s'au aruncat și au trecut balta care pe unele locuri trecea de cingătoare, iar ca lățime avea peste 4—5 m. Cu sacii cu cartușe și grenade în dinți, cu arma la înălțimea capului, așa au trecut ostașii prin apa plină de nămol și sloiuri de ghiață care pluteau în voie la suprafață.

Indrăzneala infanteriștilor noștri a derutat pe bolșevici. Ei au părăsit în grabă poziția. Atât armele automate ușor portative cât și brandturile ușoare au urmat la scurt interval pe îndrăzneții noștri atacatori. Cutiile cu muniții au fost trecute pe câte o scândură, două, care se sprijineau pe umerii servanților ce cu greu își mișcau picioarele prin apă și nămol.

Mai rămăseseră de trecut tunurile ce urmau să facă protecția infanteriei împotriva aviației sau tancurilor dușmane. Aci problema devenea mai serioasă, căci nu se putea ca să treci tunul pe brațe și nici prin baltă nu putea fi târât, mai ales că aceasta avea malurile drepte și râpoase. Poduri se înțelege că nu existau, iar grinzile ce se găseau la îndemână aveau abia 3 m. lungime, deci nici acestea nu puteau fi întinse peste lățimea bălții.

Dar necesitățile frontului cereau soluții grabnice. Nu era vreme de pierdut. Bolșevicii se puteau regrupa dintr'un moment în altul pentru a încerca recucerirea poziției. Ostașii noștri știau acest lucru și de aceea soluția cea mai bună și cea mai... practică a fost găsită imediat: câțiva ostași s'au postat în mijlocul apei, prefăcându-se în piloți vremelnic pentru susținerea grinzilor care au fost rezemate cu câte un capăt pe maluri. Incă vreo câteva scânduri puse deacurmezișul și podul a fost gata. Servanții au împins tunurile încet pe podul... viu, pentru a le trece dincolo în poziția inamicului recent cucerită. Podul se clatină într'o parte și 'n alta, se bălăbănea, dar a rezistat, căci sub grinzi nu erau... piloni șubrezi, ci... piloni de viteji care nu au cruțat niciun sacrificiu pentru a birui pe dușmanul de totdeauna al neamului nostru.

Se mai îndoește cineva de dârzenia și... spiritul născocitor al bravilor noștri ostași?

Slt. rez. D. BUNESCU

Dragostea de țară

Aud mereu în gând o melodie
Ce chiar din slava slăvilor coboară
Și-mi umple cugetul de bucurie:
E cântul sfânt al dragostei de țară.

In sânge port zvâcniri înflăcărate
Ce-mi pâlpâe 'n ființă ca o pară
Și mă 'nfierbântă cu simțiri curate:
E sentimentul dragostei de țară.

In sincerii mei ochi un vis se oglindește,
Ca luna 'n marea limpede și clară,
Și sufletu 'n adânc mi-l stăpânește,
Intăritoarea dragoste de țară.

De raze ce'n sclipirea lor mă scaldă,
Mi-e chipul prins într'o lumină rară
Ce toarnă 'n mintea mea iubirea caldă
De Rege, Neam, Conducător și Țară.

Soldat N. A. MARAC

Soldatul Toderiță Iancu

Dela Rudnița, ca să scurteze drumul spre Balta, soldatul Toderiță Iancu a pornit cu căruța lui cu coviltir, plină de lăzi, pe un drum lăturalnic, prin porumbiști nesfârșite, unde ore întregi nu întâlnești niciun trecător. L-a îndreptat un camarad pe-aici și el a pornit cu curaj înainte, deși e prima dată când străbate aceste locuri.

Soldatul Toderiță nu-i tânăr, dar așa cum e, cu părul și mustața sure, mărunțel de statură, cu fața pământie, e ager ca un flăcău, voinic și priceput. La începutul războiului, n'a așteptat să-l cheme țara sau să-l lase la vatră, ca leat vechiu, ci a plecat voluntar odată cu cei tineri din sat dela el. La unitatea lui, pe front, s'a dovedit totdeauna a fi vrednic de încrederea ce i-o arătaseră comandanții. Iată-l acum pe drumurile transnistriene, mânându-și caii tăcut, cu un muc de țigare în colțul gurii. Praful i s'a așezat pe fața arsă de soare ca un strat gros de făină și pare un unchiaș din poveste care duce daruri nepoților. Tăcerea îl învălue într'o liniște caldă plină de amintiri. Privește holdele îmbelșugate cu nesaț, de parcă toate ar fi ale lui, și când trece pe lângă unele pâlcuri de pădure, risipite ca niște pete negre pe întinderea nesfârșită, adulmecă aerul și soarbe toate miresmele amărui ale pomilor.

Soarele a început să coboare, sângeriu, spre apus. După un răstimp, pe cer se adună fâșii de nori cenușii și o boare de vânt adie ușor, ca o mângâiere. Frunzele arămii și uscate ale porumbului copt încep să fâșâie ascuțit. Câteva păsări spintecă văzduhul și se pierd grăbite spre cuiburi. Curând, cerul se întunecă pretutindeni și înserarea cade de vreme. Incep să se scuture stropi mari de ploae; în câteva clipe țărâna drumului se transformă într'un noroi cleios, străbătut de șuvoaie mici de apă. Caii își încetinesc mersul, dar camaradul Toderiță îi atinge din ce în ce mai des, cu biciușca, îndemnându-i cu vorbe blânde:

— Hii, tată ! Hii, băieți.

Iși aude glasul și, în liniștea peste care se întinde răpăiala adormitoare a ploii, i se pare străin și nefiresc. Adăpostit sub coviltir, aprinde în pumni o țigare răsucită gros și, după ce scuipă în marginea drumului, își îndeamnă iarăși caii, mai mult parcă să-și audă din nou glasul.

— Dii, căluții moșului! Dii, că ne-a apucat noaptea pe drum!...

Ca și mai înainte, i se pare că vorbele îi sună sec și că nu-l mai ascultă nici caii. Intunericul e tot mai dens; abia se mai vede drumul. Cocenii înalți de porumb se clatină în vânt ca niște mogâldețe mustăcioase și câte un pomișor uscat, prizărit pe marginea drumului, apare când și când, pe neașteptate, ca o amenințare.

Toderiță și-a tras, fără voe pușca mai aproape de el. Pentru prima dată simte în suflet o turburare nelămurită. Pe toată întinderea câmpiei, în noapte, prin locuri neumblate și necunoscute, e singur. Nu s'aude decât clipocitul ploii și mersul cailor. Nu mai e sigur dacă e pe drumul bun. Pe aici, satele sunt rare, depărtate mult unele de altele. Mergi ore întregi și ți se pare că drumul nu se mai sfârșește. Toderiță ar vrea să ajungă mai repede într'un sat, să mâe peste noapte, să adăpostească animalele și să le dea să mănânce. El a și uitat de foame.

Ajuns la o răspântie, oprește căruța în loc, neștiind încotro s'apuce. La dreapta, i s'a părut că zărește în beznă, departe, o luminiță slabă, ca pâlpâirea unei stele. Pe-acolo, pe undeva, trebue să fie un sat, sau măcar o locuință izolată. Pornește intr'acolo. Dă de un dâmb cu o livadă mare de meri, apoi drumul coboară pe neașteptate în vadul strâmt al unui fir de apă; caii se opresc la mijlocul vadului și sorb cu lăcomie din apa turbure.

Ploaia a'ncetat. Norii se fugăresc ca niște vedenii uriașe și deodată întinderea se luminează; pe un crâmpei de cer limpede strălucește, într'o aureolă clară, o lună neînchipuit de mare. Lumina ei pătrunde și în sufletul lui Toderiță, care se simte mai sigur de sine. După ce trece vadul, iese iar la drumul mare, pe marginea căruia încep să se înșirue stâlpi de telegraf, cu sârmele rupte și încolăcite. Caii iuțesc pasul, parcă presimt apropierea satului, și omul nostru începe să fluere, încet, un cântec de-acasă. Când și când, pale mari de lumină brăzdează cerul la orizont.

— Sunt reflectoare — gândește Toderiță, amintindu-și că e mai puțin de-o lună de când s'au dat pe-aici lupte grele. La o cotitură a drumului, cântecul îi rămâne pironit pe buze. Prin porumbiște i se pare că a zărit strecurându-se o umbră. Oprește căruța, pune mâna pe armă și privește încordat înainte. Nu e nimic. I s'a părut. Vrea să pornească iar, dar din nou mișcă ceva prin porumb.

Fără să vrea, se pomenește strigând:

— Cine-i acolo ?...

Și imediat ochește înainte cu arma și trage. Un foc, două, trei. Pocniturile se pierd în ecouri repetate, fără să primească răspuns. Toderiță scuipă cu ciudă, dă bice cailor și pornește în goană, mai mult să-și potolească năduful că se lasă înșelat de umbre. Hăt târziu, după câteva sute de metri, îl ajunge din urmă o pocnitură de armă. Ce rost o fi având ?... Toderiță dă din umeri și șoptește râzând.

— Nătângii...

Dar, iată, colo la stânga drumului și satul. Ce sat o fi ?.. Pare o adunătură de bordeie. Ba nu; sunt ruine. P'aici s'au retras păgânii... O singură casă s'arată a fi mai în fire, dar și aceea cu ferestrele și ușile vraiște. E bună și-asta, mai ales că are alături un grajd pentru vite. Acolo o să dea fân la cai, și-o să-i lase să se odihnească. El, o să doarmă afară, în căruță, somn iepuresc, așa ca'n atâtea rânduri...

Trage căruța în bătătura neîngrădită, deshamă caii, îi duce în grajd și le pune fân dinainte. Apoi, își face cruce, desface traista cu merinde și așezat pe capra căruții, îmbucă încet, cu gândul dus departe.

Intr'un târziu i s'a părut c'aude sgomot în casă. S'a dat, tiptil, jos din căruță, cu arma în mână și s'a oprit în ușa casei. Odaia era goală. A făcut un ocol prin curte și s'a oprit la fereastra unei tinde scunde, tresărind.

Inăuntru ardea o candelă. S'a apropiat, cu băgare de seamă, de fereastră, și privind înăuntru, Toderiță avu o strângere de inimă: un bătrân se ruga, în genunchi, la icoană.

Când bătrânul sfârși rugăciunea și se ridică în picioare, Toderiță bătu în fereastră. Cel dinăuntru nu păru deloc surprins. Ieși, fără sfială, afară și spuse:

— Bună seara! Vino în casă...

Toderiță rămase încremenit auzind vorbindu-i-se românește.

— De unde cunoști limba noastră ?

— Păi, sunt moldovan, din moși-strămoși, așa cum erau tăți din satul ista... Erau... azi nu mai sunt... fiindcă sunt morți sau deportați prin cine știe ce locuri... Iată ce-a rămas din satul nostru... Când s'au retras nebunii, ne-au pârjolit fără milă... Am mai rămas doar eu, ca o cobe... Să-mi plâng restul zilelor. Când te-am văzut venind, m'am sfiit și m'am ascuns. Văzând că ești de-al nostru, am aprins candela în tindă și m'am rugat, dând mulțămită Domnului.

Până târziu noaptea, Toderiță a stat la sfat cu bătrânul, pe prispa casei, sub lumina palidă a lunei, lăcrimând pentru suferințele fraților transnistrieni.

In zori, când a plecat mai departe, bătrânul i-a strecurat în mână o iconiță ovală, de lemn:

— Poart-o cu tine frate; o să te păzească de rele...

Soldatul Toderiță Iancu s'a aplecat și a sărutat bătrânului mâna. Depărtându-se, vorbele bătrânulu transnistrian îi stăruiau în minte, ca un glas al strămoșilor oprimați.

Străbătând drumurile pe aceste meleaguri din stânga Nistrului, nu se mai simțea străin, ci, mai mult ca oricând, se simțea la el acasă...

MATEI GHIMBAȘANU

Schițe de pe front (de P. ȘUȚEANU)

SUFLETE DE COPII

Eram pe poziție...

Gropile căptușite cu foi de porumb și iarbă, erau pentru noi casa și patul cel mai bun.

De se întâmpla să primim ordin de înaintare, rugam cerul să trimită de astă dată obuzele artileriei, să ne sape adăposturi-gropi. Și ploaia de obuze săpa, adesea, pentru fiecare din noi, un adăpost de unde să tragem cu sete în inamic.

Eram comandant de grupă. Ne risipisem ca potârnichiile. Cu ajutorul lopeții intram în pământ și de acolo trăgeam și păstram greu legătura cu ceilalți camarazi.

Ne căutam unii pe alții, asvârlind cu bulgări de pământ. Semne cu mâna nu ne puteam face, căci eram observați de vrăjmași. De auzit... nici vorbă... oricât am fi strigat de tare, căci nu era cu putință să se audă ceva în acest iad: sgomot de avioane, explozii de bombe, ropote de mitraliere....

După un atac, pe care n'am putut nici să-l aud și nici să-l văd, ci numai să simt cum se cutremură pământul, am așteptat în zadar; bulgării de pământ nu mai sburau pe lângă mine. Așteptam și dela ei aceleași mișcări, dar ei întârziau. Nu-mi venea să cred că am rămas singur.

— Se înoptase de-a-binelea. O lună, pe care n'am fi dorit-o așa de trădătoare în asemenea împrejurări, lumina ca ziua. Focurile încetaseră. Rar dacă se mai auzea câte o pocnitură. Ridic, încet, încet capul din vizuină și privesc în dreapta și în stânga. In depărtare făceau aceleași mișcări și alți camarazi. Voiam să știm cu toții câți mai suntem.

Văzând că inamicul ne dă pace, am lăsat adăpostul și rostogolindu-mă, m'am îndreptat spre gropile de obuz din dreapta mea.

In prima groapă nu văd nimic. Incep să dau cu bulgări și cercetez cu băgare de seamă. Nici un semn de viață! Trec mai departe. Pe marginea unei gropi razele de lună se jucau pe fierul de carabină și lopată. Nimic altceva!

Pornesc înainte cu mai mult neastâmpăr. Unde vor fi ai mei?

Ajung în marginea satului. Zăresc, de departe, două umbre, doi oameni care săpau. Am priceput! *„Trei cruci“*.

In tăcere, ajut camarazilor să termine lucrul. Așezăm cu smerenie „căștile“ pe cruci, eu fac o rugăciune și pornim spre adăposturi.

Cele „trei cruci“ pe care așezasem căștile eroilor, păreau trei ostași cu brațele întinse care ne cereau să înaintăm și să-i răsbunăm.

Sâmbătă și Duminecă dimineața inamicul n'a mai dat semne de viață și noi nu primeam ordin de înaintare!

Luni, pe la orele patru dimineața, am raportat d-lui sublocotenent că sunt hotărît să pornesc cu alți trei, din grupa mea, să descoperim cuiburile inamicului. Nu mai puteam zăbovi.

— Sunt mândru de voi băieți; a fost răspunsul tânărului comandant.

Peste puțin vă urmăm cu toții.

Ne-am strecurat pe o viroagă până la vreo 100 de metri de dușmani. Incercăm să facem un salt peste șanțul din față, dar o explozie puternică mă culcă la pământ.

Cea mai urmat din acel moment nu mai știu! A doua zi m'am trezit pe un pat de spital, cu picioarele legate. Prin îngrijirea părintească a doctorilor și a surorilor dela *„Crucea Roșie“*, în scurtă vreme mi s'au vindecat rănile și am plecat la unitate.

In drumul meu m'am oprit și în satul cu cele trei cruci. Socoteam că acesta este ultimul salut pe care îl aduc camarazilor căzuți.

Perdeaua de salcâmi, ce adăpostea crucile, cernea razele soarelui în fâșii de foc. In jurul mormintelor am găsit copiii de școală, băieți și fete, care lucrau de zor. Au venit aci cu lumânări, flori și crenguțe verzi, pe care le așezaseră pe cruci și morminte. Unii așezau brazde, alții aliniau pietre și înfigeau bețe în formă de gărduț...

Mai era cu ei o femeie în vârstă și cernită. Din vorbele școlarilor am înțeles că dumneaei a învățat patruzeci de ani copiii satului, iar de câțiva ani este pensionară.

Pe crucea din mijloc, printre florile aduse de copii, atârna o decorație pe care citesc cuvintele: „Virtutea Militară“.

— Copii, cine a pus decorația asta pe cruce? Intreb eu.

Doamna dăscăliță arată cu degetul tremurând către un băiețaș care se muncea să așeze pe cruce un felinar pentru candelă.

— „Eu am adus-o, domnule...

— Bine! Dar a cui e decorația?

— A tatii...

— Și ce te-a făcut pe tine s'o aduci?

— „Ieri și astăzi de dimineață când ne-a chemat Doamna să venim aici, am vorbit cu tata și despre fapta lui pentru care a fost decorat și despre fapta acestor trei eroi. Și a socotit el, de parcă mi-ar fi ghicit gândul, că mai mare este fapta acestor trei eroi. A căzut apoi pe gânduri și după o scurtă tăcere mi-a zis:

Du-le-o lor. Ei merită s'o poarte mai mult decât mine.

Serg. t. r. TILICA DANCAU

Băstinaşi din Tunisia

Puii de lei...

A sunat ca un ecou prelung ordinul de zi prin care o Divizie de Munte a fost citată pe întreaga armată, pentru actele de bravură săvârşite de vânători în luptele crâncene din Caucaz.

O iarnă întreagă, într'adevăr, bravii vânători de munte au reuşit, prin vitejia lor, să respingă înverşunatele atacuri ale inamicului, date cu forţe superioare numericeşte, dar prăbuşite fără niciun rezultat.

Nu s'a cedat niciun pas de teren din poziţiile defensive organizate pentru iarnă, fiindcă inamicul n'a putut trece peste rândurile vânătorilor noştri de munte.

Inamicul s'a ales, în schimb, cu pierderi dintre cele mai grele, resimţite — mai ales — cu ocazia luptelor dela capul de pod. Despre acest cap de pod s'a vorbit adeseori în ultimele comunicate de războiu.

Bolşevicii şi-au adus forţe noi pentru a sfărâma lanţul protector al capului Cuban, dar s'au isbit de aceeaşi dârză rezistenţă a trupelor germane şi române, care, au primit misiunea să păstreze capul de pod.

Nici coloanele trupelor sovietice cu tancurile şi aviaţia adusă de pe alte fronturi n'a dat rezultatele sperate şi atât de multe anticipate de propaganda inamică.

Atacuri după atacuri bolşevice au fost respinse cu grele pierderi pentru inamic, care au însumat câteva divizii aruncate în luptele dela capul de pod.

Vânătorii de munte şi dorobanţii români, cot la cot cu camarazii lor germani, au spulberat — astfel — toate iluziile inamicului, care credea cu tărie că va putea avea, în această regiune, o mare izbândă.

In timp ce inamicul îşi repeta atacurile cu noi forţe, bravii ostaşi ai frăţiei de arme germano-române au decimat, valuri după valuri, pe bolşevici, astfel cum în tot cursul iernii respinseseră celelalte încercări disperate de a pune mâna pe Caucazul de Vest.

Astăzi, când capul de pod de pe Cubanul inferior a devenit o fortăreaţă de netrecut şi când inamicul nu-şi mai poate face nicio iluzie, se poate vorbi cu admiraţie despre noile fapte de arme ale trupelor române care luptă în acest sector, atât de însemnat pentru operaţiunile în curs.

Dorobanţii, vânătorii de munte şi cavaleriştii români, alături de camarazii lor germani, înscriu o nouă pagină de eroism în istoria luptelor din Caucazul de Vest, printr'o epopeică rezistenţă opusă inamicului, după ce au luptat tot atât de eroic pentru cuceririle din vara trecută.

Cât de mărețe şi răsunătoare au fost succesele acestor lupte trecute au subliniat-o cu prisosinţă mulţumirile adresate trupelor române de marii noştri aliaţi şi acum ordinul de zi, prin care Divizia de Munte a fost citată pe întreaga armată.

Şi le-au mai subliniat în mod atât de elocvent recentele distincţii cu ordinul „Mihai Viteazul", acordate unui impresionant număr de ofiţeri care s'au remarcat cu totul excepţional în luptele din Caucaz.

Căliţi în luptele de până acum, ostaşii noştri vor menţine acest cap de pod, respingând şi alte atacuri viitoare, în strânsă colaborare cu trupele germane aliate.

Puii de lei români şi-au spus din nou cuvântul, încununând cu succes luptele dela capul de pod de pe Cuban.

O nouă şi grăitoare victorie românească, prefaţând marile biruinţi de mâine.

Serg. t. r. ION I. POGANA

Prin dreptate, la biruinţă

Prin sânge cald, prin foc şi fum,
Dreptatea a pornit la drum,
purtând o cruce.
Ea a pornit cu-un gând, de Dumnezeu sfinţit,
Şi s'a oprit la poarta mea şi mi-a şoptit:
„E ceasul sfânt mântuitor,
Juraţi zdrobirea hoardelor!...".
— „Jurăm, răspund din codri-atunci,
Credincioşii Sfintei Cruci".
— „Jurăm, strigară-entuziasmaţi,
Eroii noştri neînfricaţi".
— „Jurăm. Azi când suntem chemaţi,
— „Sub cruce şi al nost-tricolor,
Jurăm pieirea hoardelor".
Azi toţi Românii strâns uniţi pe veci şi'n veci vom face zid
Ca stânca sură de granit, acestui neam nebiruit.
— „Sub cruce şi al nost-tricolor,
Jurăm noi moarte hoardelor".
Când Ceasul Sfânt ieri a sunat,
Oştirea toată s'adunat
De prin Turda şi Albac,
Din Tebea unde moaşte zac,
Din glasul Sfintei Libertăţi,
Din cel Banat cu bunătăţi,
Pornind la luptă mici şi mari,
Voinici cu piepturile tari,
Eroii noştri legendari.
— „Purtând o cruce într'un gând
Şi-un tricolor pe-acest pământ,
Vom birui 'n Războiul Sfânt.

Tu doină duios glăsueşti,
Cu tine toţi eroii vin,
Să mulţumim, să preamărim,
Pe-al nostru bun stăpân Divin.
Căci braţul Sfânt ocrotitor,
A scris pieirea hoardelor.

Subof. adm. ŞERBĂNESCU TĂNASE

In misiune cu escadrila de distrugătoare

Şevastopolul, neputincios cum l-a lăsat, războiul purtat pe ţărmul apusean al Crimeei, a rămas mult în urmă. Fiinţa celebrei fortăreţe s'a topit în zare. Au dispărut până şi turlele vechii catedrale, la picioarele căreia te minunezi cum de a rămas stingheră, ridicată către ceruri, într'un oraş trântit la pământ... Catedrala din Sevastopol a rămas în picioare ca o lecţie a dumnezeirei pentru ateismul bolşevicilor. In vacarmul de iad al sutelor de mii de tone de explosivi care s'au sfărâmat între zidurile străvechiului bastion. Domnul a păzit casa credincioşilor.

Escadra românească de distrugătoare îndeplinise cu prisosinţă o grea misiune. Acum alerga către alte zări în îndeplinirea altor misiuni.

Cu toate că ai fi vrut ca vântul dinspre răsărit să-ţi poarte pe aripi gânduri pentru cei de acasă, te laşi totuşi cuprins de o melodie:

„La Crimeea peste mare
....
Vântule ce baţi spre Răsărit" ....

Augurii unei călătorii cu peripeţii ne-au şi luat în primire.

O formaţiune a aviaţiei sovietice evoluiază deasupra convoiului românesc. Din înaltul cerului abia distingi păsările de oţel ale văzduhului. Tirul armamentului a. a. al distrugătoarelor e prea straşnic şi aviatorii inamici nu-s dispuşi să-i guste amărăciunea.

N'a trecut decât o jumătate de oră dela prima „vizită" şi pe cerul fără margini al mării au apărut alte avioane.

Tunarii antiaerieni de pe distrugătoarele româneşti se întrec în dibăcie. Incadrările lor sunt perfecte, dar de scurtă durată, fiindcă o parte din avioanele care asigură protecţia convoiului s'a luat după inamic.

Până către faptul serii, niciun alt eveniment nu turbură voiajul convoiului.

Aceeaşi noapte cu întunecime de nepătruns ne călăuzeşte şi la întoarcere.

Către miezul nopţii, tăcerea de mormânt a veghetorilor de pe punte a fost dintr'odată întreruptă.

De sus, de pe paserela centralei de artilerie a distrugătorului, caporalul Pătru Gheorghe, un flăcău chipeş şi tare, ager, a dat frâu liber unui strigăt în noapte.

— *„Torpila!"*.

Apoi, mai mult răcnind, fără să-şi taie răsuflarea, într'un efort suprem, caporalul Pătru s'a mai deslănţuit odată:

— „Torpila! Torpila, tribord!".

O comandă scurtă:

— „Banda stângă" adică toată cârma întoarsă la stânga şi distrugătorul a descris cu repeziciune şi totuşi cu eleganţă, o piruetă abilă de dansator cu experienţă.

Torpila pe care o anunţase caporalul Pătru Gheorghe, lansată de un submarin inamic, a trecut astfel la cinci metri de prova navei. Şi adâncurile de mare au fost sortite să primească ofranda unei torpile ce s'a scufundat nevinovată.

Cu alte cuvinte, „unde dai şi unde crapă". De crăpat, a crăpat cineva. De ciudă, ochitorii submarinului sovietic, care ne atacase...

Alarmă!

Intreg echipajul se găseşte la punte. Fiecare marinar ocupă postul lui de luptă.

Atacul submarinelor inamice, care interceptase sau se întâmplase numai în drumul convoiului, trebuia înlăturat.

Noaptea devenise parcă mai neagră, mai apăsătoare, când la scurt interval după cele petrecute, căpitanul Emil Grecescu a desluşit pe mare, la o mică distanţă de distrugătorul atacat cu torpile, o mină de submarin.

Atacul submarinelor sovietice fusese întocmit după toate regulele. In drumul convoiului fusese presărate mine de către submarine.

Planul de atac a fost însă dejucat.

S'a schimbat de drum şi calea lui n'o cunoştea decât busola.

Pericolul a trecut. Poate prea repede, fiindcă sub stăpânirea unei emoţii, cauţi alta. De aceea, pe punte, la pupa, în noapte, ascult povestea cu tâlc a unei stafii. Maiestrul Bălţatu o cunoaşte chiar. A văzut-o şi el cândva şi de aceea se sileşte să mă facă să cred în existenţa ei...

Misiunea se desfăşoară fără ca vreun alt eveniment să-ţi reţină atenţiunea, aşa că eşti dispus să asculţi şi poveşti lugubre ca aceea a maiestrului Bălţatu.

Dar nu se putea ca într'un voiaj, unde ai gustat din plin atacurile aviaţiei şi armei submarine să nu-şi spună şi natura cuvântul ei.

De lumina zilei n'am prea avut vreme să ne bucurăm. O ceaţă deasă, urîcioasă, ne aruncă din nou în braţele necunoscutului.

Şi ceaţa asta a dat mult de lucru, dar mai ales veghetorilor, care, pentru a-şi îndeplini funcţiunea lor, stau acum lungiţi pe punte şi cu capetele aplecate peste marginea bordului distrugătorului unde îşi obosesc ochii. Vederea se împiedecă în perdeaua ceţii, la câţiva metri doar de vapor. Marea e atât de calmă, de aceea şi ceaţa persistă multă vreme, încât te crezi mai curând pe lacul Cişmigiului, decât pe marea cunoscută ca una dintre cele mai furioase din lumea întreagă.

Un vânt dela coastă face din nou lumină. Ceaţa a fost împrăştiată şi prilejueşte o vânătoare de mine.

Smulse din barajele ruseşti, pe mare plutesc numeroase mine. Fiecare mină întâlnită este împuşcată, pentru a nu constitui un pericol împotriva vaselor ce ar întâlni-o în cale. Numai asistând la explozia unei mine îţi poţi da seama de pericolul ce-l reprezintă această armă cu efect deosebit de distrugere.

Sifleca şefului de cart a prins vieaţă. Se dă semnalul de trecerea echipajului la posturile de sosire.

Distrugătorul a acostat la cheiul portului de destinaţie.

Schela a fost rezemată trainic pe uscat. Cu o oarecare sfială mă îndrept spre capăt. Iată-mă la sfârşitul ei. Stau o clipă la îndoială. Care picior să-l pun pe uscat, mai întâi?

Acum, la capăt de călătorie mai ai timpul să te pierzi în nimicuri şi, instinctiv îmi alunecă dreptul. Pietrişul cheiului sub talpă îmi dă un fior de mulţumire. Mulţumirea că am ajuns teafăr la uscat şi pe aceea de a fi luat parte la o misiune din acelea, care, în curând — când se va scrie istoria acestui războiu, — va face cinste Marinei Regale Române.

Abia m'am îndepărtat de distrugător şi m'aud strigat din urmă de aspirantul Scurtu:

— „Vezi nu zăbovi mult. Peste câteva ore plecăm".

Intr'adevăr, peste câteva ore ne găsiam din nou pe mare, într'o călătorie de războiu cu atâtea pericole şi surprize, care a fost botezată banal: misiune.

ION LUMEZIANU

Proiect de baladă

Păuni de foc strâng zările în cozi
Departe de cetăţi şi voevozi,
Pe unde ies haiducii să ne vadă
Intrarea din istorie 'n baladă.

Prin încleştarea ceasului de-acum
I se deschide veacului alt drum
Şi apele neliniştilor curg.
Peste netărmuritul meu amurg.

Alte tristeţi şi glorii ard în noi
Şi-adulmecă prin moarte alţi copoi.
Străbunii mei, prin sânge, îmi fac semn
Şi-mi creşte'n piept năvalnicul îndemn.

ION SOFIA MANOLESCU

PAGINA VESELĂ

Strigături

Astă fată se mărită
Şi nu ştie face pită
A făcut odată opt
Şi-niciuna nu s'a copt

La băditţa meu la poartă
Două fete mari se ceartă
Una-i hâdă, da-i bogată
Alta-i mândră şi săracă
Cea bogată cuvânta:
— Badea pe mine mă ia
Că-mi dă tata patru boi
Ş'o turmă mare de oi
Cea săracă-i răspundea:
— Ba pe mine m'o lua.
Nu dă badea ochii mei
Nici pe zece boi de-ai tăi
Badea nu dă gura mea
Pe toată averea ta.

Dă-mă mamă după Toma
Că mai poartă uniforma
Nici tu mamă că m'oi da
Singură că m'oi ducea!

Glume

Are motiv

— Vecine, fiica mea nu poate să-şi facă lecţia de canto din cauza câinelui d-tale care începe să urle.

— Nu e vina lui, căci fiica dumitale începe întâi.

Servitoarea

— Să ştii că eu prefer o servitoare care a fost la o casă mare.

— Atunci puteţi să mă angajaţi imediat, coniţă, căci eu am servit la o casă cu 5 etaje...

Ultimul cuvânt

— Tată, am găsit toate cuvintele din jocul acesta de cuvinte incrucişate, afară de ultimul!

— Intreab-o pe mama, dânsa are totdeauna ultimul cuvânt!

Bicicleta

— Presupunând că diametrul bicicletei tale este de 80 centimetri şi că ai de parcurs o şosea de 6 km., câte învârtituri de roată trebue să faci până la capătul drumului?

— Depinde de şosea!

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Dă unteva dăpă Front

Maritica Neichii Dragă

Ura ura ura dă o 1000 dă ori

Ura!

Sunt căprar sunt-căprar sunt căprar

Foaie verde şi un mărar sunt căprar

Aleeu zău da pot să scriu ma apucai

şi dă o zi şi o noapte sughit

un (1) sughit

şi spun întruna

Sunt căprar

Sunt căprar

Foaie verde şi un mărar

Cine mai e acu ca

Mine?? Parcă simt

Maritico că mia

crescut Inima

cu 1 (un) Kilogram

Acu să te ţii ce

să dau

buzna în

Ciolovecii

Da îmi pare bine că io

luai înainte camaradului

meu Neagu Rădulescu

ăla dă-mi scrie şi desenează poznele

la gazetă El e fruntaş şi io căprar

Nu mi-oi prinde io odată să vez

culcări o să ard.

Şi acu te sărut

şi te doresc

Don Căprar Neaţă Don Căprar Neaţă Don Căprar Neaţă Don Căprar Neaţă Don Căprar Neaţă

uite galoanele

Sunt căprar Sunt căprar Sunt căprar Sunt căprar SUNT CĂPRAR Sunt căprar Sunt căprar Sunt căprar Sunt căprar Sunt căprar

Don-Căprar

PROVERBE

Dacă nu eşti vrednic la o treabă, nu-ţi bate capul de geaba.

Pisica blândă sgârie rău.

Porcul tocmai după ce moare
Pe toţi satură de unsoare.

Cine face lui îşi face.

EPIGRAME INTRE ARME

Profitorii de războiu

Stăpânii — afundelor Oceane
Au azi blokausuri — boereşti
Balena vase americane;
Rechinul — vase englezeşti.

In U. R. S. S.

Straşnică harababură!
Cert'o situaţie grea:
Parte — capul şi-l pierdură;
Parte — nu vor să şi-l dea.

Bolşevcii au executat şi un astrolog (ziarele)

Bietul! L'au ucis hidoşii!
(De eşti franc cu ei, te pierzi)
Le citise'n stele roşii
c'or să vadă stele... verzi.

Ghicitori

De mine toţi se feresc
De mă ai mult, te plictisesc
De mă pierzi, ţi-e mare mânia
Iar de mă câştigi, mare bucuria.
(Procesul)

Sunt urită şi neagră la faţă
Copiii fără mine nu 'nvaţă
Silitorii mă doresc
Dar nici leneşii nu mă părăsesc.
(Tăbliţa)

Nu mi-e frică
Şi nu am teamă de nimica
Că sunt tare şi plumbat
Şi cu capul gogonat.
(Măciuca)

Neaţă camuflat

1 APRILIE

Găsiţi-l!

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

— Hai să-i tragem o păcăleală lui Neaţă, de 1 Aprilie, să o ducă pomina.

— Mă Neaţă, Cobilete a văzut la cancelarie, într'un tablou, că te-a înaintat căprar!

— Ce spuneţi, fraţilor! Ţineţi-mă, fraţilor, că mă ia cu ameţeală!

— Ţine-l bine, Cobilete, să aduc repede o găleată cu apă, că de atâta bucurie i-a venit rău.

Locotenentul: Fruntaş Neaţă, îţi aduc o veste bună, d'on colonel te-a făcut căprar.

Camarazii: Acu o să ne aducă nouă, Neaţă, o găleată cu apă!

Faptele săptămânii

DIN ȚARĂ

MAIESTATEA SA REGELE MIHAI I a fost decorat de Președintele Republicei Slovace cu colanul ordinului „Principele Pribina", cea mai înaltă distincție slovacă.

Predarea decorației s'a făcut într'un cadru solemn, acum câteva zile, la Palatul Regal din Capitală, de către d-l Polliak, trimis special al Președintelui Republicei Slovace.

ÎN PREZENȚA d-lui prof. Mihai Antonescu, Vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, a avut loc pe câmpul de aviație Pipera solemnitatea comemorării a 20 de ani dela întemeierea aeronauticei fasciste.

La această solemnitate au asistat reprezentanții aviației române și italiene și membrii legației germane, etc.

MONITORUL OFICIAL de zilele trecute a publicat înaltul decret regal prin care se aprobă ca în timp de războiu unele ordine și medalii să se acorde direct de către comandanții ierarhici.

LA RADIO BUCUREȘTI, d-l Amor Bavay, atașat de presă al Italiei la București, a ținut o interesantă conferință despre Basarabia eliberată pentru totdeauna.

D-sa a spus, între altele, că la Chișinău n'a fost numai războiul cu teribilele mijloace de distrugere a tehnicei moderne, ci a fost dorința drăcească a bolșevicilor de a nimici totul. Italia n'a privit niciodată cu indiferență soarta Basarabiei și a luat parte întotdeauna la durerile și speranțele de unire ale poporului român.

D-l Amor Bavay, după ce a arătat sentimentele oamenilor politici față de sforțările făcute în secolul trecut de români, contra pretențiunilor Rusiei asupra Basarabiei, a mai spus că luptele sângeroase în contra forțelor barbare sunt o mărturie despre pornirea antibolșevică a poporului român. Soldații români căzuți în aceste lupte reprezintă victimele europene ale bolșevismului.

SPRE A INLĂTURA specula ce se face cu chiriile caselor, guvernul a făcut o lege, ca pe tot timpul războiului toate contractele de închiriere să se prelungească, plătindu-se peste chiria veche un spor de 10—20%. Chiriașii sunt liberi a se muta dacă vor să caute altă locuință.

Această lege este foarte bună, căci rezolvă o problemă veche și dreaptă.

Ascultați la radio între orele 13—13,50: „Ora ostașului" (Lunea, Miercurea și Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marțea) și „Ora ostășească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

ZIARELE STRĂINE continuă să scrie despre România, cu prilejul împlinirii a 25 de ani dela unirea Basarabiei la Patria Mamă. Astfel, ziarul francez „Paris Soir", sub titlul „Acum 25 de ani România și-a refăcut integritatea teritorială", face o dare de seamă istorică și o descriere a situației Basarabiei, înfățișând-o ca o:

„Bogata și pitorească provincie care constitue zidul fortăreței europene împotriva constantelor amenințări de invazii asiatico-mongole".

„Națiunea română, strâns unită în jurul Regelui Mihai și a Conducătorului Mareșal Antonescu, sărbătorește Unirea Basarabiei, în mod sălbatec devastată și jefuită timp de un an de către bolșevici, iar acum reconstituită prin munca guvernului român. Această sărbătoare ia, în împrejurările actuale, un caracter simbolic, marcând eterna voință a unui popor european de a-și apăra bunurile sale morale și materiale, precum și valorile lui naționale, împotriva comunismului, această mașină amorfă care distruge fără milă chiar și mândria omenească".

Iar ziarul „Soir", din Lyon, ocupându-se de sărbătorirea celor 25 ani dela unirea Basarabiei, scrie:

„Comemorarea aceasta nu era numai afirmarea drepturilor incontestabile ale României asupra unei provincii care face parte esențială din unitatea ei națională, dar, prin însăși caracterul acestei sentinele a Europei Orientale, cu îmbrăcă caracterul precis european, caracter pe care îl are războiul actual împotriva Rusiei bolșevice, în care România joacă un rol de prim-plan, acela de scut și de zăgaz împotriva barbariei asiatice".

După ce arată vitejia ostașilor români care au recucerit Basarabia ce fusese răpită de bolșevici, articolul se termină astfel:

„Trebue să ne legăm atenția de aceste amintiri și realități pe care România Regelui Mihai și a Mareșalului Antonescu le sărbătoresc astăzi, întâi pentrucă România a fost din totdeauna o caldă prietenă a Franței și a sufletului francez și apoi pentrucă aceste amintiri și relații trebuesc să fie pentru noi francezii un exemplu și un învățământ".

VICE-REGELE INDIEI a oprit pe șefii indieni de a vedea pe Ghandi, care este încă închis de autoritățile engleze. Starea sănătății lui Ghandi este încă rea. Mișcările de nesupunere contra englezilor continuă.

ZIARUL TURC „Akcham", ocupându-se de războiul actual, scrie printre altele următoarele: „Chestiunile de după războiu vor fi îngrijorătoare în cazul în care războiul ar fi câștigat de anglo-americani și sovietici. Toată lumea se întreabă unde s'ar opri armata sovietică victorioasă. Turcia nu are decât un singur țel: acela de a nu fi târâtă în războiu. Ea a rămas neutră și face tot ce-i stă în putință pentru a fi puternică spre a rămâne și mai departe neutră.

EPISCOPUL POLONEZ Cawlina, care se găsește în Anglia, a declarat că din cei un milion de copii polonezi care au fost strămutați în Rusia în anul 1939, 400.000 au murit de foame sau de alte lipsuri.

Iată că înșiși amicii bolșevicilor au început să dea în vileag metodele barbare ale regimului sovietic.

MAREȘALUL PETAIN, șeful Statului francez, a vorbit Dumineca trecută la radio poporului francez, spunând, între altele că: *„Dacă barbaria comunistă ar triumfa, independența noastră națională ar fi pentru totdeauna îndepărtată. Patria noastră nu se poate ridica decât cu ajutorul tuturor forțelor sale spirituale. Salvarea Franței nu va veni din afară; ea se găsește în mâinile francezilor".*

De aici reese limpede că Franța a pornit pe un drum nou, acela al luptei comune cu națiunile europene împotriva bolșevismului.

ZIARUL SPANIOL „Informaciones" scrie următoarele: *„Moscova nu părăsește planurile sale privitoare la revoluția mondială, sovietele urmăresc bolșevizarea întregului continent european, după cum se vede din strânsa legătură dintre agitatorii comuniști și conducătorii sovietici".*

FUEHRERUL a primit la cartierul său general, în ziua de 31 Martie, pe Regele Boris al Bulgariei, cu care a avut o lungă și prietenoasă întrevedere.

POPULAȚIA DIN MOSCOVA a îndurat o iarnă foarte grea, anunță postul de radio sovietic, aceasta din cauza lipsei de căldură și de lumină electrică. Milioane de bolșevici au stat fără foc la o temperatură sub 0 grade.

Gazeta „Sentinela" roagă ostașii să-i trimită, scrise, poezii, anecdote și alte întâmplări din viața ostășească.
Adresa: „SENTINELA", Str. Sărindar Nr. 5-7-9 — București.

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din Răsărit

Evenimentul cel mai important de pe frontul de răsărit îl constitue terminarea luptelor dela capul de pod Cuban. *Cu o deosebită vitejie au luptat alături de formațiile germane, vânători de munte și infanteriști români. Numai în sectorul de luptă al unui batalion român, care într'un post înaintat apăra o poziție-cheie, au fost numărați peste 600 de morți bolșevici și au fost făcuți 94 prizonieri.*

Trupele sovietice au fost serios decimate și s'au retras pe pozițiile lor de plecare, lăsând în mâinile trupelor germane și române o mare cantitate de material de războiu. De oarece însă avioanele de recunoaștere au observat că atât în regiunea Krasnodar, cât și la răsărit de Novorosisk, sovieticii continuă să facă concentrări de oameni și material motorizat, se crede că ofensiva împotriva capului de pod Cuban va reîncepe în curând. Bineînțeles însă că rezultatul va fi acelaș, deoarece pozițiile germano-române sunt foarte bune pentru apărare și nu au fost în nicio parte străpunse, ele formând un tot complet.

Pe Donețul central, trupele germane dela Sud de Izium au efectuat o înaintare în clește împotriva trupelor sovietice și sunt pe cale de a împresura grupuri inamice de forțe. Aviația a avut un mare rol în aceste lupte, dând tot sprijinul formațiunilor terestre, a căror luptă este mult mai îngreuiată de mlaștinile făcute de revărsarea apelor.

In regiunea Bielgorod, o recunoaștere ofensivă inamică, făcută în forță, a fost respinsă cu pierderi pentru sovietici.

In sectorul Kursk, trupele germane continuă acțiunile lor de curățire a terenului din spatele frontului.

Interesant este că în regiunea situată la Nord-Vest de Orel, trupele germane au întreprins o operațiune de curățire în stil mai mare, cu care prilej au fost cucerite și mai multe localități, astfel că acțiunea germană a avut un caracter de adevărată luptă ofensivă.

In partea centrală a frontului, luptele continuă prin păduri și mlaștini, dar numai cu efective reduse și fără nicio legătură unele cu altele.

In partea de Nord, bolșevicii s'au mărginit doar la acțiuni locale, care nu au avut alt rezultat decât pierderea câtorva vieți omenești și a unei cantități de armament. Concentrările sovietice în spatele frontului continuă însă și aci, probabil pentru o nouă ofensivă, care însă nu mai poate avea loc din pricina terenului inundat și desfundat.

Războiul din Africa de Nord

Luptele din Tunisia s'au mărginit și în ultima vreme numai la ciocnirile dintre elementele de acoperire ale Axei și trupele americane în regiunea dela Est de El Ghettar, unde colinele încep să se piardă spre câmpie. Faptul că luptele din acest sector nu au loc între formațiuni mai masive ale Axei, lasă să se creadă că mareșalul Rommel își regrupează forțele.

La Nord de Udref și El Hama, precum și în regiunea situată între Gerd și Gabes, forțele britanice ale armatei a 8-a sunt și ele în plină refacere. Coloanele de vehicule engleze și concentrările de trupe și blindate din acest sector au fost bombardate cu mare eficacitate de formațiuni de avioane ale Axei, în cea mai mare parte bombardiere în picaj.

In sectorul nordic, luptele date prin munți au un caracter tot mai violent, deși nu s'a ajuns la ciocniri între forțe mai mari. Totuși tăria cu care inamicul își continuă bombardamentele de artilerie mai ales în sectorul Megez el Rab, lasă să se întrevadă că viitoarea ofensivă se apropie. Ciocniri între forțe de patrulă ale armatei 1 britanice și forțele germano-italiene au avut loc cu mai mare intensitate la răsărit de Segenane.

In sectorul Kernan, trupele Axei au făcut mai multe recunoașteri ofensive, prin cari nimic pierderi simțitoare forțelor franceze.

Războiul submarinelor

Un număr de patrusprezece vapoare complect încărcate, cu un total de 102.000 tone, aparținând anglo-americanilor, au fost scufundate în Atlantic și Mediterana de către submarinele Axei". A mai fost scufundat un distrugător și alte 5 vapoare au fost torpilate.

C. 62.380. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREȘTI.